

Tatár Sándor

IDEGENBEN

(1-3.)

Egy kőre léptem én, hogy aznap
honvágy vagy lábfájás gyötör
-jön, mert 'ismerős szalmakazlat
nem láthattam, hahogyha túl tömör
volt az a város, hol miért is, ki nélkül, meddig is?
– ahol az ember

érzelgős lett, vagy fellinis
Fellengzős?? Nem. Csak ment az utcán
s jött szembe mindenféle nép
Nem szeretett ő köszönni, de mégis
környékezé a száját frusztrált rezzenés...

Ím itt a park, a régi
szerelmek lábnyoma
fölött már margaréti
... paragráf száll tova
vagy szerelmed ölének
kicsit sprőd bársonya,
hol múlhatatlan kínnal,
gyönyörrel lángol a
már százzormegunt vágyak
örök-új tábora,
amely ma újra izzít
vagy épp csak úgy teszel
tóvá gyúlik az emlék,
melyet hattyú se szel
Ám főnről már e kő se,
se régi lépteid,
se emlékcombú nőknek bőre
utad nem védhetik
Egy hídon hogyha állasz,
mit ott, alant sodor,
tán létedre a válasz:
hogyan amit álmodol,
az mind hazád lesz, ámde
mégis mind elfolyik –
zárd vagy akár ne zárd be
múltad vélt ajtait

Ha bűnösök vagyunk mi,
az Úr leleményes leszen;
hogyan kiadósan bűnhődjünk, *de bírjuk*
s ne maradjunk néki túl kevesen
A többesszám első személyhez
hazát is ad, meg testet s vágyat is,
amely hol emlékszik, hol élvez,
s ha egyedül vagy, attól fájni megtanít
S hívnánk a csecsszopót, a voltat,
hogyan amit őriz, itt ma védelem
legyen, ha van, de nagy-nagy és csak forgat
mindaz az emlék, mely tirannikus jelen...